

1988. évi 13. törvényerejű rendelet

a Genfben, az 1985. évi június hó 26. napján kelt, az üzemegészségügyi szolgálatról szóló egyezmény kihirdetéséről¹

Hatályos: 2007. 01. 01. –

(A Magyar Népköztársaság megerősítő okiratának letétbe helyezése a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójánál az 1988. évi február hó 24. napján megtörtént. Az Egyezmény az 1989. évi február hó 24. napján lép hatályba.)

1. § A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Genfben az 1985. évi június hó 26. napján kelt, az üzemegészségügyi szolgálatról szóló egyezményt e törvényerejű rendelettel kihirdeti.²

2. § Az egyezmény hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„Egyezmény

az üzemegészségügyi szolgálatról

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája, amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgatótanácsa hívott egybe Genfben, és amely 1985. június 7-én hetvenegyedik ülészsakát kezdte,

figyelembe véve, hogy a dolgozók védelme foglalkoztatásukból eredő betegségek és sérülések ellen a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet egyik feladata, Alapszabálya értelmében,

figyelembe véve a nemzetközi politika és a nemzeti szintű intézkedések alapelveit meghatározó idevonatkozó nemzetközi munkaügyi egyezményeket és ajánlásokat, különösen a dolgozók egészségének védelméről szóló 1953. évi Ajánlást, az üzemegészségügyi szolgálatról szóló 1971. évi Egyezményt, valamint a munkahelyi biztonságról és a munkaegészségügyről szóló 1981. évi Egyezményt és Ajánlást,

döntött az ülészsak negyedik napirendi pontját képező üzemegészségügyi szolgálattal kapcsolatos egyes javaslatok elfogadásáról, és miután

úgy határozott, hogy ezek a javaslatok nemzetközi egyezmény formáját öltsek,

a mai napon, azaz ezerkilencszáznyolcvanöt június 26. napján elfogadja a következő Egyezményt, melyre mint az üzemegészségügyi szolgálatról szóló 1985. évi Egyezményre lehet hivatkozni.

I. rész

A nemzetközi politika alapelvei

1. cikk

Az Egyezmény alkalmazásában

a) az „üzemegészségügyi szolgálat” kifejezés olyan szolgálatot jelent, melyet elsősorban megelőzési feladatokkal bíznak meg, és amely felelős a munkáltató, a dolgozók és vállalati képviselők tanácsadásáért a következő területeken:

(I) az olyan biztonságos és egészséges munkakörnyezet létrehozásának és fenntartásának követelményei, amely elősegíti az optimális testi és szellemi képesség megőrzését a munkában;

(II) a munka adaptálása a dolgozók képességeihez, testi és szellemi egészségi állapotuknak megfelelően;

b) a „dolgozók vállalati képviselői” fogalom olyan személyeket jelent, akiket a nemzeti jogrendszer vagy gyakorlat annak ismer el.

2. cikk

A nemzeti feltételeknek és gyakorlatnak megfelelően és ahol vannak, a munkáltatók és a dolgozók legjelentősebb képviselői szerveivel tanácskozva minden tagország dolgozzon ki, alkalmazzon összefüggő nemzeti politikát az üzemegészségügyi szolgálatra vonatkozóan, és azt időszakonként vizsgálja felül.

3. cikk

1. Minden tagország vállalja, hogy fokozatosan a gazdasági tevékenység minden ágazatában és minden vállalatnál minden dolgozóra kiterjedő üzemegészségügyi szolgálati rendszert fejleszt ki, beleértve az állami szektort és a termelőszövetkezetek tagjait is. Az intézkedések álljanak összhangban a vállalatnál meglevő, sajátos egészségi kockázatokkal.

2. Ha nem lehet az üzemegészségügyi szolgálatot azonnal minden vállalatnál megalakítani, minden érintett tagország készítsen tervet az ilyen szolgálatok létrehozására, tanácskozva a munkáltatók és a dolgozók legjelentősebb képviselői szerveivel, ahol vannak.

3. Minden érintett tagország jelölje meg a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmánya 22. cikke értelmében az Egyezmény alkalmazásáról készítendő első jelentésben, hogy milyen terveket készített ezen cikk második paragrafusa értelmében, és további jelentéseiben jelöljön meg minden előrelépést megvalósításukban.

4. cikk

Az illetékes hatóság tanácskozzon a munkáltatók és a dolgozók legjelentősebb képviselői szerveivel, ahol vannak, azokról a tervezett intézkedésekről, amelyekkel az Egyezmény rendelkezéseit szándékozik megvalósítani.

II. rész

Feladatok

5. cikk

A munkáltatóknak a dolgozók munahelyi biztonságáért és egészségéért viselt felelősségének csökkentése nélkül, és megfelelően figyelembe véve annak szükségességét, hogy a dolgozók részt vegyenek a munkaegészségügyi és munkabiztonsági ügyekben, tartozzanak az üzemegészségügyi szolgálathoz a következő feladatok közül azok, amelyek a vállalatnál meglevő foglalkozási veszélyek miatt indokoltak:

- a) a munkahelyi egészségi kockázatok azonosítása és felbecsülése;
- b) a munkahelyi környezet és a termelési gyakorlat azon elemeinek ellenőrzése, amelyek a dolgozók egészségét érinthetik, beleértve az egészségügyi létesítményeket, a munkahelyi éttermeket, és a dolgozók szállását, ahol ezeket a munkáltató biztosítja;
- c) tervezési és munkaszervezési tanácsadás, beleértve a munkahelyek megtervezését, a gépek és más berendezések megválasztását, karbantartását és állapotát, valamint a munkában használt más anyagokat;
- d) részvétel a termelési gyakorlat korszerűsítését szolgáló programok kidolgozásában, valamint az új berendezések egészségre gyakorolt hatásainak elemzésében és értékelésében;
- e) tanácsadás üzemegészségügyi, munkabiztonsági, higiéniai és ergonómiai ügyekben, valamint az egyéni és kollektív védőeszközökkel kapcsolatosan;
- f) a dolgozók egészségének ellenőrzése munkájukkal kapcsolatosan;
- g) a munka dolgozókhoz történő adaptálásának előmozdítása;
- h) hozzájárulás a szakmai rehabilitációs intézkedésekhez;
- i) együttműködés a tájékoztatásban, az oktatásban és nevelésben, a munkaegészségügy, a higiéniai és az ergonómia területén;
- j) az elsősegély és a sürgős orvosi ellátás megszervezése;
- k) részvétel az üzemi balesetek és foglalkozási megbetegedések elemzésében.

III. rész